

БЕЗ ЖАЛЮ ПЛИН РОКІВ СПОСТЕРІГАЮ...

Життя людини, мов відерце із водою,
Від верху повне й чисте аж до дна.
Все хочеться прожити без хвилювань, в спокої,
Якби не щілочка у дні одна.

Дивлюсь без остраху в мого життя відерце,
Там під водою десь чорніє дно...
З-під нього капає вода, мов кров із серця,
І може скоро мусить опустити воно.

Тепер, в моєму віці, вже мені не жаль нічого –
Адже я не короткий вік прожив,
Хай в ньому не траплялося чогось значного,
Але й брудного там не залишив.

Без жалю плин років і днів спостерігаю –
Адже порядок цей нам не змінить,
Лиш налаштовую себе і сподіваюсь
Вік, що лишився, з гідністю дожить.

А далі?.. Далі вічності безмежжя
І камінь, де б згадалося життя,
Хтось зміг би оживити, як належить,
Життя моє, але без вороття...

Дата написання вірша: 2024-05-23